

tagelse af Nr. 7, som jeg senere skal komme tilbage til. Jeg kan tage imod de øvrige Ændringsforslag, fordi de ikke væsentlig ændre Karakteren af Regeringsforslaget. De ændre ikke Karakteren i Henseende til Skovvæsenets departementale Stilling, de holde sig til Forslaget paa dette Punkt, og det er jo et ret afgørende Punkt. Forslaget om at erstatte de af mig foreslaaede 2 Embedsmænd, Forstmester og Forstsekretær, med 2 Skovridere, tilforordnede Direktøren til Bistand, forandrer heller ikke i og for sig Lovforslagets Karakter. Det, jeg havde foreslaaet, var 2 Embedsmænd, der havde deres Stilling og Gerning nogenlunde normeret. Det, Udvalget ønsker, er, at der med Hensyn til dette Forhold er lidt mere Frihed, idet der tilforordnes to Skovridere, som skulle gøre Tjeneste i Direktionen, bistaa Direktøren i dennes Embedsforretninger, og jeg kan erkende, at i den Overgangstid, der kommer, naar vi indføre Enhedsprincippet i Skovadministrationen, kan det have sin Nytte, at man staaer nogenlunde frit med Hensyn til de Embedsmænd, der skulle bistaa Direktøren. Det er ikke mig nogen særlig Sorg, tværtimod, at gaa ind paa det, Udvalget her har foreslaaet. Min Stilling, da jeg skulde udarbejde Forslaget, var jo den, at jeg saa nogenlunde skulde undgaa Grøfterne paa begge Sider. Kommissionen, som var nedsat til at forberede Forslaget, havde ikke kunnet arbejde sig sammen til den Enighed, der lykkeligvis kendetegner det høje Tings Udvalgsarbejde her, og jeg stod for saa vidt uden nogen Hjælp i Kommissionens Arbejde. Det gjaldt for mig om at forene, at samle saa meget som muligt, at undgaa at komme ud til den ene Side i Modsætning til, hvad der maatte ønskes fra den anden Side. Det, som for mig var det afgørende, var at fastslaa Enhedsprincippet i Skovstyrelsen, og jeg mente ikke, det gik an at stille Direktøren alene, han maatte have Bistand. Jeg gjorde det da paa den Maade, at jeg satte ved Siden af ham eller under ham en Forstmester samt en Sekretær, der skulde forestaa det egentlige Kontorarbejde. Men nu ønsker altsaa Udvalget, at man ombytter disse fast normerede Stillinger med en Bistand, ydet af to Skovridere, der tilkaldes for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen. Der er ogsaa i dette Forhold noget, der er Fordel i, nemlig det, at de tilkaldes for en begrænset Tid, netop under Hensyn til, at det er en Overgangsform, vi nu gaa over til. Men da Princippet i Virkeligheden

ikke er forrykket, er Forholdet det — det gentager jeg —, at jeg kan tage mod de Forslag, der i saa Henseende ere stillede.

Jeg skal ikke komme ind paa Bestemmelserne om Lønninger, Alderstillæg o. s. v. Jeg er ganske enig med det ærede Udvalg i, hvad det i saa Henseende foreslaar. — Angaaende Benævnelserne anerkender jeg, at den ærede Ordfører indrømmede, at saaledes som mit Forslag var bygget, var det vanskeligt at komme bort fra Forstnavnet, Forstbetegnelsen. Hvis man skulde kalde Direktøren for Statsskovbrugsdirektør og Mændene ved Siden af ham eller under ham for Vicesatsskovbrugsdirektører, vilde det blive lidt uhaandterligt. Nu kan det være, at der er nogle, der have lidt mere Animositet end andre mod Forstnavnet. Jeg hørte den ærede Ordfører sige, at det, som her er foreslaaet, er mere dansk end det andet. Det tør jeg ikke strides med det ærede Medlem eller nogen om, Direktør er heller ikke dansk, og man kunde for saa vidt sige, at Forstmester og Overforstmester have mere historisk Rod. Men det er ikke det, det kommer an paa, i det Øjeblik man gaar over til en ny Ordning. Navnlig da der kun er een fast Embedsmand i dette Direktorat, kunne vi komme over Tingen ved at kalde ham Direktør, og jeg skal med stor Tilfredshed gaa ind paa dette Ændringsforslag og godkende denne Betegnelses Fortræffelighed, saa meget mere som — det kan jo ikke skade noget at oplyse dette — mit oprindelige Forslag netop havde Direktør i Stedet for Overforstmester.

Jeg ønsker at sige — for at der ikke skal være nogen som helst Misforstaaelse tilbage —, at naar det ærede Udvalg har fundet det rigtigt at gaa over til de to — vi kunne for Kortheds Skyld kalde dem — tilforordnede Skovridere til Bistand for Direktøren, er det noget, fordi man var ængstelig ved Forstmesteren som Mellemlid mellem Overforstmesteren og Skovriderne. Denne Ængstelse tror jeg ikke har været og heller ikke er begrundet. Forstmesterens Stilling vilde i Forhold til Overforstmesteren ikke blive i nogen Henseende anderledes end de to Skovrideres, der her tilkaldes til Bistand for Direktøren. Forstmesteren vilde, som de her omhandlede Skovridere ville, i visse Tilfælde komme til at repræsentere Direktøren, og det var det, Forstmesteren skulde, hverken mere eller mindre. Mellemlid var Forstmesteren ikke tænkt at skulle være, Mellemlid blive de her i Direktoratet ansatte